В далекому південному краю живе птаха пелікан: не дуже-то вона велика, ба й не мала вона. Та за те казка південного люду овіяла пеліканову родину ясним німбом почесті.

На першому місці пеліканову маму-птаху... Слухай...

Квилить, проквиляє дрібнота — се пелікановий дріб, без-пірий, безпомічний, слабосилий.

Пече, палить кості, пропіка огняний щит сонця. На пустирі тихо. Золотисті пальми порозкидувались особняками. Стоять в задумі, в мертвій дрімоті... А під ними щось жалібно проквиляє. А так-то жалібно, що аж серце крається, а так то ридає, як дитина за мамою... Проквиляє.

То пелікани...

Бідне то, голодне. Висушила пустир поживу, нічим про-живитись...

Надлітає птаха, і по виду і по силі знати, що старша і міцніша. Молоді знялись, тріпочуть безпірими крильцями, втіха велика, як в дитини, що побачила маму... І пелікан-мати втішається. Диви, диви, як підносить раз у раз свої крила, диви, як голубить молодята-дрібноту... А дріб їсти хоче, а нема поживи... І пелікан-мати скручує вбік шию і дзьобає та дзьобає піднесену грудь свою... Грудь синіє, грудь червоніє, пирснула кров, видно пеліканове м'ясо — буде пожива.

Пелікан-мати присувається до своєї дрібноти. Клювом вказує на розтворену, роздзьобану грудь і притакує головою, неначе каже: їжте, дітоньки, їжте, на здоров'я вам!

А діти-пелікани липнуть до їди, смаковита їм, добра... Понаїдалися.

Пелікан-мати паде з болю; горілиць паде на пекучий пісок, просто пекучому сонцю... А пелікан-дріб бавляться гуртом довкруги мами та не одно то пеліканятко дзьобне мамочку свою, граючись-підлітаючи довкруги неї, немов промовляє: чом не встанеш, мамо, пограться з малими?..

Мати лежить... Сонце припікає. Палячим своїм промінням іасклеплюе материну рану, вона гоїться, мов під впливом животворного бальзаму, вона гоїться...

Пелікан-мати встає і грається з дітками і лине на свободу, та далі, все далі...

І все обновляється тота справа; все виливається кров'ю материна любов, все п'ють її недолітки діти...

Вона все обновляється. О пелікани...

Єсть одна велика Мама, шо має також свої діти. Гарна вона, як світ з міріадами зірок і сонць променистих; велика вона, як простір, в котрому висить світ, як безкрая безконечність; люба вона, як життя, коли є для кого жити, а добра, як Творець!..

Се — вітчина!..

І живить вона діти — всі її кохані. Не жалує крові з-під серця свойого, дарить любов'ю і життям...

Діти животіють тією кров'ю та завдяка різна...

О прекрасна Мати!..

І все обновляється тота справа; все виливається кров'ю Материна любов велика, все п'ють її недолітки діти...

О пелікани!..